

Grovio: MATĚJ

Byl to zcela běžně zařízený obývací pokoj, kde by až na jednu věc nikoho nic nepřekvapilo. Tou jednou výjimkou byla výprasková koza. Stála tu mezi ostatním vybavením pokoje, jako by sem odjakživa patřila. Byla to jednoduchá konstrukce z černě lakovaného dřeva a opatřená koženým polstrováním. Směrem do místnosti trčely dvě polstrované příčky, na které bylo nutné si kleknout. Nad nimi byla umístěna šikmá lavička, která se svažovala směrem dopředu a umožňovala tak provinilci pořádné vystrčení zadku. Výprasková koza byla opatřena i silnými černě lakovanými řemeny, kterými bylo možné v případě potřeby trestaného na kozu pevně upoutat. Všechny tyto řemeny byly nyní rozepnuty a volně visely k zemi. Na pravém boku byla koza opatřena dvěma háčky. Na jednom z nich visely masivní dűtky s devíti prameny silnějších řemenů a na druhém háčku visel zhruba osmdesát centimetrů dlouhý kožený karabáč.

Pětadvacetiletý Matěj, který si v křesle četl knihu, občas upřel svoje zraky na hodiny na zdi. Necelé dvě minuty před sedmou hodinou náhle knihu zavřel, odložil jí na stolec a zvedl se z křesla. Tiše přešel přes místnost k výpraskové koze a v podstatě bez zaváhání si stáhl tričko. Obnažil tím svojí horní polovinu vysportovaného těla. Tričko zručně složil a odložil na vedle stojící stoličku. Nebyl to však konec a Matěj si hned na to rozepl a stáhl kalhoty, které rovněž složil a odložil na stoličku. Nakonec si rychle stáhl i těsně přiléhavé trenkoslipy, které jako třetí kus oblečení skončily složené na stoličce. Matěj ještě letmo upravil složené oblečení, aby se teď již zcela nahý otočil k výpraskové koze. Nezávislý pozorovatel by neměl moc času si prohlédnout štíhlé Matějovo tělo a nohy s pěkně tvarovanými lýtky, pevnými stehny a obzvláště půvabným kulatým zadkem. Byl na to jen okamžik, než si Matěj na hodinách zkontroloval čas. Bez dalšího otálení si pak rozkročmo klekl jedním i druhým kolenem na polstrované příčky kozy a ohnul se na šikmé lavičce dopředu dolu, kde se rukama chytil za konstrukci. Chvíli na to dosáhla velká ručička hodin dvanáctky a nástěnné hodiny začaly tiše odbíjet sedmou.

Najednou jako by se čas zastavil. Nahý Matěj klečel ohnutý na výpraskové koze a nehýbal se. Najednou jako by bylo hodně času pro onoho nezávislého pozorovatele, aby si mohl vše dopodrobna prohlédnout. Směrem do místnosti trčela obě Matějova bosá chodidla. Holeně ležely vodorovně na polstrovaných příčkách a lýtkové svaly v klidu odpočívaly. Od kolen svisele vzhůru se vypínaly stehenní svaly, které v nejvyšším místě vrcholily pevnými hýždovými svaly. Protože byl Matěj na koze ohnutý a klečel rozkročný, byly jeho hýždové svaly od sebe rozevřeny a tak kromě vyzývavě trčícího zadku dával Matěj na odív i svůj sevřený řitní otvor. Kousek pod ním pak byla poměrně plná varlata a z poza nich směrem dolu visel souměrný, středně velký penis. Poloha to byla svým způsobem dost vulgární a neumožňovala Matějovi nic ze svých intimních míst skrývat. Matěj to věděl, a i když tady takto neklečel poprvé, stále se nemohl zbavit pocitu trapného ponížení. Tento pocit se pak mísil se strachem, co bude následovat.

Takový rituál musel totiž Matěj opakovat s železnou pravidelností každý den již několik let. Každý den musel být přesně v sedm hodin zcela nahý připravený na výpraskové koze. Musel tam vždy setrvat přesně patnáct minut až do čtvrt na osm. Z jeho strany neexistovala

žádná výmluva ani výjimka z tohoto pravidla. Tuto povinnost si Matěj dohodl s Karlem. Nebo lépe řečeno, tato povinnost byla Matějovi Karlem nařízena, když se před lety nastavila pravidla Matějova „Řádu“. A právě trestání výpraskem bylo základním kamenem tohoto Řádu. Matěj byl bit. Matěj musel být bit. A Matěj to věděl a souhlasil s tím. Proto souhlasil i s tím, že bude každý den přesně ve stejnou dobu připraven k udělení případného výprasku. Matěj to tak musel dodržovat. Byla to pro něj jeho nejzásadnější povinnost a Matěj tomu vše ve svém dalším životě podřídil. Každý večer byl proto před sedmou hodinou doma. Nikdy nepracoval večer přesčas. Nikdy večer nikam nechodil s přáteli, kterých už ani moc neměl. Několik let již nebyl ani na dovolené mimo svůj domov, aby mohl tuto zvláštní podmínku Řádu pravidelně dodržovat.

Přesto, že Matěj dostával výprasky, nebyl bit každý den. O tom, zda je nutné Matěje konkrétní den potrestat výpraskem, rozhodoval právě večer mezi sedmou a čtvrt na osm Karel. Matěj někdy věděl, že večer výprask dostane. Zvláště, když zanedbal nějakou povinnost stanovenou Řádem. To pak dobře věděl, co ho čeká a věděl, že se tomu nevyhne. Mohl tak někdy dostávat výprasky i několik dnů po sobě a nesmělo nevadit, že mu stopy z předchozího výprasku nestačily zmizet a zadek ho bolel mnohem víc. Byly však dny, kdy vše plnil jak má a nebyl si vědom, že by něco porušil nebo zanedbal. To se pak stalo, že mu Karel nepřišel říct, že dostane výprask a Matěj po patnácti minutách z kozy mohl sám slézt a obléknout se. A mohly tak někdy uplynout i celé týdny, aby jeho holý zadek nepocítil krutou bolest karabáče nebo důtek. Dalo by se říct, že pak bylo zbytečné, aby Matěj čekal nahý na výpraskové koze. Byla to však součást Matějovy disciplíny nařízené Řádem, která se musela pevně dodržovat. A bylo to i proto, že Matěj vlastně ani do poslední minuty svého čekání na koze nevěděl, zda bude nebo nebude trestaný. Přesto, že si mohl myslet, že nic neporušil, opak mohl být pravdou a mohlo se stát, že něco opomněl. Karel ho pak uměl velmi dobře kontrolovat a byl v tomto smyslu důsledný a přísný. Mohlo také jít o výprask preventivní, který Matěj dostával vždy, když o tom Karel rozhodl. A tak se třeba i stalo, že kdy si již Matěj v poslední minutě stanovené doby myslel, že bude moci z výpraskové kozy bez trestu slézt a obléknout se, oznámil mu najednou Karel, čím se provinil anebo co opomněl. Matěj tak musel na koze zůstat a přijmout stanovený výprask.

Jak tomu bude dnes? Třeba Karel vůbec nepřijde. Ale také může přijít a beze slova začne Matěje ke koze poutat řemeny. To by Matěj věděl, že se výprask neodbude jen pár ranami. Je pravda, že se to nestává často a také to bývá, když už Matěj sám ví, že něco porušil a výprask bude větší. To mu zpravidla už bývá do breku, když se svléká a ohýbá se přes kozu. Teprve až když ho Karel připoutá řemeny ke koze, řekne mu, kolik ran dostane. V takových případech to nikdy není méně jak padesát. A často to bývá i více. Někdy Karel použije jen důtky, někdy jen karabáč. Pokud se ale Matěj nějak obzvláště těžce proviní proti Řádu, dostává víc jak sto ran, a to vždy Karel použije nástroje oba. Při takových opravdu přísných a dlouhých výprascích nasadí Karel Matějovi i roubík. To pak Matěj dobře ví, že bude mít zmrskaný do temných jelit nejen zadek, ale že dostane část výprasku i na horní části stehen ba i horní část zad. Takové výprasky Matěj dostával hlavně na začátku, po zavedení Řádu, kdy neměl ještě všechna pravidla patřičně zažitá. Nyní je to jen hodně málo, protože se jim Matěj snaží co nejvíce vyhýbat.

Matěj klečel připravený na výpraskové koze asi deset minut, když do místnosti vstoupil Karel. Byl to asi 190 cm vysoký, pětatřicetiletý muž, robustní svalnaté postavy. Podíval se na nahé Matějovo tělo. Matěj byl napnutý a Karel to věděl. Pomalu přešel přes pokoj až k němu a začal ho hladit po nastaveném holém zadku. Nejprve jednou a pak oběma rukama přejížděl po obou Matějových holých hýždích a lehce je pomačkával. Prsty kroužil kolem jeho svěrače,

přejížděl přes něj a dotýkal se ho. Sahal mu i na varlata, hladil je a několikrát je něžně promnul. Nezapomněl ani na Matějův penis. Několikrát ho za něj chytil, zatahal, sevřel ho v pěsti a trochu pohonil. Všechny ty doteky byly pro Matěje dost vzrušivé, a tak mu penis začal poměrně rychle topořit. „Už deset dní jsi nedostal. - Vše dodržuješ a plníš, jak máš. - A to je dobře.“ říkal pomalu Karel Matějovi, aniž by se ho přestal dotýkat. „Myslím, že ti ale neuškodí preventivních deset ran, aby se tvá disciplína upevnila.“ dořekl již rozhodněji Karel a pleskl Matěje přes nastavený zadek.

Z háčku u výpraskové kozy pak sejmul masivní dűtky. Protáhl jejich řemínky mezi svými prsty a lehce s nimi švihl do prázdna. Pak odstoupil od výpraskové kozy, rozpřáhl se, pečlivě si naměřil úder a řekl „Tak začínáme!“ Matěj jen tiše vydechl. Karel se znovu rozpřáhl a plnou silou švihl Matěje přes jeho holý nastavený zadek. Matěj sykl, škubl sebou a zadek lehce stáhl. Vzápětí ho ale znovu pečlivě vyšpulil, protože věděl, že jednak nesmí ranám uhýbat a zároveň musí mít zadek pořád pečlivě nastavený. Karel se jen lehce pousmál, znovu se rozpřáhl a svůj další úder ještě silněji zopakoval. Matěj slabě zasténal a opět stáhl a znovu vystrčil zadek. Třetí Karlova rána zasáhla spodní část Matějova holého zadku v místě přechodu na stehna. Karel ví, že tam to Matěje hodně bolí a že má co dělat, aby držel danou polohu. Další tři rány Karel zasadil na Matějův zadek tak, aby ho celý pokrývaly a zároveň, aby alespoň některý z pramenů zasáhl jeho spodní část. Matěj kňučel a v rámci možností se sice lehce kroutil, ale nebylo mu to ale nic platné. Ničím nekrytý holý zadek byl přesně nastaven na další údery dűtek a Karel ho přes něj nepřestával soustředěně mrskat. Matějův holý zadek ho vzrušoval a každou z dalších tří ran si pečlivě vyměřoval a na každém dalším švihnutí si dával obzvláště záležet. Matěj po každé ráně žalostně sténal a škubal sebou. Křečovitě se však držel konstrukce, vzrušeně dýchal a snášel další a další bolest, kterou mu přinášely jednotlivé řemínky dűtek nemilosrdně se zakusující do jeho holé kůže na zadku. Poslední ránu zasadil Karel Matějovi opět na dolní část zadku a ten zoufale vykvikl a křečovitě se zasmíval.

Karel popošel k výpraskové koze, zavěsil dűtky zpět na své místo a pak si pečlivě prohlížel Matějův zbitý zadek. Jednotlivé rudé linky po řemíncích dűtek se uprostřed zadku slévaly do jednolité červené barvy. Na několika místech tuto jednolitost narušovaly temně červené až namodralé stopy. Za Matějova občasného syknutí se Karel lehce dotýkal jeho zmrskaných hýždí, hladil a pomačkával je. Byl s výsledkem své práce spokojený. Třepal Matěje po zadku a dovolil mu vstát. Matěj opatrně slezl z výpraskové kozy, otočil se ke Karlovi, a tiše špitl „Děkuji...“ Karel se mírně pousmál a pomalu rozevřel ruce. Matěj to gesto přesně pochopil a stále nahý se vrhl Karlovi do náručí. Pevně ho objal, položil si hlavu na Karlovo rameno a tiše několikrát zopakoval „Děkuji...děkuji...“ Karel ho levou rukou držel a pravou ho pohladil po hlavě. Pak ho tou rukou hladil po holých zádech a sjížděl po nich níž, až na Matějův bolavý zadek. Matěj zvedl hlavu a očima, ve kterých se ještě leskly slzy, se podíval se na Karla. Ten se ďábelsky pousmál a pak ho dlouze a vášnivě políbil...

grovio@seznam.cz

www.spankboy.cz